Kapitola 10

Vlastní čísla a vlastní vektory

Základní motivace pro studium vlastních čísel a vektorů pochází z teorie řešení diferenciálních rovnic. Tato teorie říká, že obecné řešení lineární diferenciální rovnice $u' = \lambda u$, kde $u(t)$ je neznámá reálná funkce reálné proměnné t, je tvaru $u(t) = \alpha e^{\lambda t}$, kde α je reálné číslo. Podobně soustava lineárních diferenciálních rovnic

$$\begin{aligned} u_1' &= 7u_1 - 4u_2 \\ u_2' &= 5u_1 - 2u_2 \end{aligned}$$

má řešení ve tvaru

$$u_1 = \alpha_1 e^{\lambda t}, \qquad u_2 = \alpha_2 e^{\lambda t}$$

pro vhodná reálná čísla $\alpha_1, \alpha_2, \lambda$. Pokud tato vyjádření zderivujeme podle t a dosadíme do původní soustavy diferenciálních rovnic, dostaneme

$$\begin{aligned} \alpha_1 \lambda e^{\lambda t} &= 7\alpha_1 e^{\lambda t} - 4\alpha_2 e^{\lambda t} \\ \alpha_2 \lambda e^{\lambda t} &= 5\alpha_1 e^{\lambda t} - 2\alpha_2 e^{\lambda t}, \end{aligned}$$

tj.

$$\begin{aligned} \alpha_1 \lambda &= 7\alpha_1 - 4\alpha_2 \\ \alpha_2 \lambda &= 5\alpha_1 - 2\alpha_2, \end{aligned}$$

neboli

$$\begin{pmatrix} 7 & -4 \\ 5 & -2 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} \alpha_1 \\ \alpha_2 \end{pmatrix} = \lambda \begin{pmatrix} \alpha_1 \\ \alpha_2 \end{pmatrix}.$$

V maticovém tvaru můžeme tuto soustavu vyjádřit jako

$$\mathbf{A}\mathbf{x} = \lambda\mathbf{x}, \quad \text{kde} \quad \mathbf{A} = \begin{pmatrix} 7 & -4 \\ 5 & -2 \end{pmatrix} \quad \text{a} \quad \mathbf{x} = \begin{pmatrix} \alpha_1 \\ \alpha_2 \end{pmatrix}.$$

Tato soustava má triviální řešení $\mathbf{x} = \mathbf{0}$, které pro libovolné λ vede k nulovým funkcím u_1, u_2. To není příliš zajímavé řešení. Zajímají nás spíš ty hodnoty skaláru λ, pro které existuje *nenulové* řešení soustavy $\mathbf{A}\mathbf{x} = \lambda\mathbf{x}$, tj. soustavy $(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I})\mathbf{x} = \mathbf{0}$. Nenulové řešení existuje právě když je matice $\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}$ singulární, tj. právě když $\det(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}) = 0$. Nenulové řešení proto existuje pouze pro hodnoty λ vyhovující kvadratické rovnici

$$(7 - \lambda)(-2 - \lambda) + 20 = 0,$$

tj.

$$\lambda^2 - 5\lambda + 6 = 0.$$

Tato kvadratická rovnice má řešení $\lambda = 2$ a $\lambda = 3$. Pro $\lambda = 2$ hledáme řešení homogenní soustavy s maticí

$$\mathbf{A} - 2\mathbf{I} = \begin{pmatrix} 5 & -4 \\ 5 & -4 \end{pmatrix},$$

která má řešení tvaru $\mathbf{x} = a(4/5, 1)^T$. Hodnota $\lambda = 2$ tak vede k následujícímu řešení původní soustavy diferfenciálních rovnic

$$\mathbf{u}_1 = \begin{pmatrix} u_1 \\ u_2 \end{pmatrix} = e^{2t} \begin{pmatrix} 4/5 \\ 1 \end{pmatrix}.$$

Druhé řešení kvadratické rovnice $\lambda = 3$ vede k homogenní soustavě s maticí

$$\mathbf{A} - 3\mathbf{I} = \begin{pmatrix} 4 & -4 \\ 5 & -5 \end{pmatrix},$$

která má řešení $\mathbf{x} = b(1, 1)^T$. Hodnota $\lambda = 3$ pak vede k řešení

$$\mathbf{u}_2 = \begin{pmatrix} u_1 \\ u_2 \end{pmatrix} = e^{3t} \begin{pmatrix} 1 \\ 1 \end{pmatrix}.$$

Lze dokázat, že každé řešení původní soustavy diferenciálních rovnic $\mathbf{u}' = \mathbf{A}\mathbf{u}$ je lineární kombinací těchto dvou řešení $\mathbf{u}_1$ a $\mathbf{u}_2$.

Uvedená úloha vede k následující definici.

Definice 10.1 *Pro čtvercovou matici* $\mathbf{A}$ *řádu* n *s reálnými (komplexními) prvky definujeme* vlastní číslo *matice* $\mathbf{A}$ *jako komplexní číslo* λ, *pro které platí* $\mathbf{Ax} = \lambda\mathbf{x}$ *pro nějaký nenulový vektor* $\mathbf{x} \in \mathbf{R}^{n\times 1}(\mathbf{C}^{n\times 1})$. *Je-li* λ *vlastní číslo matice* $\mathbf{A}$, *pak každé řešení soustavy lineárních rovnic* $(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n)\mathbf{x} = \mathbf{0}$ *nazýváme* vlastní vektor *matice* $\mathbf{A}$ *příslušný vlastnímu číslu* λ. *Množinu všech vlastních čísel matice* $\mathbf{A}$ *nazýváme* spektrum *matice* $\mathbf{A}$ *a označujeme ji* $\sigma(\mathbf{A})$.

Z definice tak přímo plyne, že pro komplexní matici $\mathbf{A}$ řádu n a komplexní číslo λ platí $\lambda \in \sigma(\mathbf{A})$ právě když matice $\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n$ je singulární, což je právě když $\det(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n) = 0$. Poslední podmínka říká, jak najít vlastní čísla nějaké matice, pokud existují.

Definice 10.2 *Je-li* $\mathbf{A}$ *čtvercová matice řádu* n *s reálnými (komplexními) prvky, pak pro každé reálné (komplexní) číslo* λ *definujeme hodnotu* $p(\lambda) = \det(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n)$. *Funkci* $p(\lambda)$ *nazýváme* charakteristický polynom *matice* $\mathbf{A}$. *Rovnici* $p(\lambda) = 0$ *nazýváme* charakteristická rovnice *matice* $\mathbf{A}$.

Pro důkaz Tvrzení 10.4 budeme potřebovat následující obecnou větu, které se říká *základní věta algebry.* Její důkaz je hodně obtížný a překračuje rámec úvodního kurzu lineární algebry. Uvedeme si ji proto bez důkazu.

Věta 10.3 *Je-li* $f(x) = b_n x^n + b_{n-1}x^{n-1} + \cdots + b_1 x + b_0$ *polynom stupně* $n \geq 1$ *s komplexními koeficienty, pak jej lze vyjádřit ve tvaru*

$$f(x) = b_n(x - \beta_1)^{l_1}(x - \beta_2)^{l_2} \cdots (x - \beta_k)^{l_k},$$

pro nějaká komplexní čísla $\beta_1, \ldots, \beta_k$ *a kladná celá čísla* $l_1, \ldots, l_k$, *pro která platí* $l_1 + l_2 + \cdots + l_k = n$.

Čísla $\beta_1, \ldots, \beta_k$ se nazývají *kořeny* polynomu f, číslo l_i se nazývá násobnost kořenu β_i.

Tvrzení 10.4 *Pro komplexní čtvercovou matici* $\mathbf{A} = (a_{ij})$ *řádu* n *platí*

- *charakteristický polynom matice* $\mathbf{A}$ *řádu* n *je polynom stupně* n *s vedoucím koeficientem rovným* $(-1)^n$,
- *komplexní číslo* λ *je vlastním čísla matice* $\mathbf{A}$ *právě když je kořenem charakteristického polynomu* $p(\lambda)$ *matice* $\mathbf{A}$,
- *matice* $\mathbf{A}$ *má* n *vlastních komplexních čísel, počítáme-li každé tolikrát, kolik je jeho násobnost jako kořene charakteristického polynomu,*

- *pokud je* $\mathbf{A}$ *reálná matice, pak* $\lambda \in \sigma(\mathbf{A})$ *právě když* $\overline{\lambda} \in \sigma(\mathbf{A})$.

Důkaz. První tvrzení vyplývá z definice determinantu. Platí

$$\mathbf{A} - \lambda \mathbf{I}_n = \begin{pmatrix} a_{11} - \lambda & a_{12} & \cdots & a_{1n} \\ a_{21} & a_{22} - \lambda & \cdots & a_{2n} \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ a_{n1} & a_{n2} & \cdots & a_{nn} - \lambda \end{pmatrix}.$$

Vyjdeme-li z definice determinantu, je především je zřejmé, že determinant matice $\mathbf{A} - \lambda \mathbf{I}_n$ je polynom v proměnné λ. V součinu diagonálních prvků (odpovídajícímu identické permutaci)

$$(a_{11} - \lambda)(a_{22} - \lambda) \cdots (a_{nn} - \lambda)$$

dostaneme po roznásobení, že koeficient u λ^n je $(-1)^n$ a koeficient u λ^{n-1} je $(-1)^{n-1} \sum_{i=1}^n a_{ii}$. V jakémkoliv jiném součinu odpovídajícím neidentické permutaci $p \in S_n$ se musí objevit aspoň dva prvky mimo hlavní diagonálu, po případném roznásobení se tak může objevit neznámá λ s koeficientem nejvýše $n-2$. Proto je koeficient u λ^n v charakteristickém polynomu matice $\mathbf{A}$ roven $(-1)^n$ a koeficient u λ^{n-1} se rovná $(-1)^{n-1} \sum_{i=1}^n a_{ii}$. Podobně můžete najít koeficienty u každé mocniny λ^{n-k} pro $k = 2, 3, \ldots, n$.

Druhé tvrzení plyne přímo z definice vlastního čísla a charakteristického polynomu.

Třetí tvrzení plyne zase ze základní věty algebry.

Čtvrté tvrzení plyne z toho, že je-li $p(\lambda) = b_n \lambda^n + b_{n-1} \lambda^{n-1} + \cdots + b_1 \lambda^1 + b_0 = 0$ a koeficienty $b_0, b_1, \ldots, b_n$ polynomu p jsou reálná čísla, pak rovněž

$$p(\overline{\lambda}) = b_n \overline{\lambda}^n + b_{n-1} \overline{\lambda}^{n-1} + \cdots + b_1 \overline{\lambda} + b_0 = 0.$$

Je-li tedy λ vlastní číslo reálné matice, pak také $\overline{\lambda}$ je vlastní číslo této matice. $\square$

Každé vlastní číslo λ matice $\mathbf{A}$ je kořenem charakteristického polynomu $p(\lambda)$ matice $\mathbf{A}$ a má tedy nějakou násobnost coby kořen polynomu $p(\lambda)$. Tuto násobnost budeme rovněž nazývat *algebraická násobnost* charakteristického čísla λ, případně *algebraická dimenze* charakteristického čísla λ.

Reálná matice nemusí mít žádné reálné vlastní číslo. Pokud je ale navíc symetrická, pak je každé vlastní číslo této matice reálné. Podobné tvrzení platí i pro hermitovské matice, tj. pro matice s komplexními prvky, pro které platí $\mathbf{B} = \mathbf{B}^*$.

Tvrzení 10.5 *Je-li $\mathbf{A}$ reálná symetrická matice, pak každé vlastní číslo matice $\mathbf{A}$ je reálné. Podobně, je-li $\mathbf{B}$ hermitovská matice, pak každé vlastní číslo matice $\mathbf{B}$ je reálné.*

Důkaz. Důkaz stačí provést pro hermitovské matice, neboť každá symetrická matice je hermitovská. Je-li $\lambda \in \sigma(\mathbf{B})$ a $\mathbf{x} \neq \mathbf{0}$ vlastní vektor příslušný vlastnímu číslu λ, pak platí $\mathbf{x}^*\mathbf{x} \neq 0$ a $\lambda\mathbf{x} = \mathbf{B}\mathbf{x}$. Z poslední rovnosti vyplývá pomocí přechodu ke komplexně konjugovaným maticím také rovnost $\overline{\lambda}\mathbf{x}^* = \mathbf{x}^*\mathbf{B}^*$, a tedy také

$$\mathbf{x}^*\mathbf{x}(\lambda - \overline{\lambda}) = \mathbf{x}^*(\lambda - \overline{\lambda})\mathbf{x} = \mathbf{x}^*\mathbf{B}\mathbf{x} - \mathbf{x}^*\mathbf{B}^*\mathbf{x} = 0,$$

neboť $\mathbf{B} = \mathbf{B}^*$. Proto $\lambda = \overline{\lambda}$. □

Cvičení 10.1 *Dokažte, že každé vlastní číslo kososymetrické matice nebo kosohermitovské matice je ryze imaginární.*

Tvrzení 10.6 *Je-li $\mathbf{A}$ čtvercová reálná (komplexní) matice řádu n, $\mathbf{P}$ reálná (komplexní) regulární matice stejného řádu a $\mathbf{B} = \mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P}$, pak obě matice $\mathbf{A}$ a $\mathbf{B}$ mají stejný charakteristický polynom, a proto rovněž $\sigma(\mathbf{A}) = \sigma(\mathbf{B})$, tj. obě mají také stejné spektrum.*

Důkaz. Podle Věty 10.15 o součinu determinantů platí pro každý reálné (komplexní) číslo λ

$$\begin{aligned}
\det(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n) &= \det\mathbf{I}_n \det(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n) = \det(\mathbf{P}^{-1}\mathbf{P})\det(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n) = \\
&= \det\mathbf{P}^{-1}\det(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n)\det\mathbf{P} = \det(\mathbf{P}^{-1}(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n)\mathbf{P}) = \\
&= \det(\mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P} - \mathbf{P}^{-1}\lambda\mathbf{I}_n\mathbf{P}) = \\
&= \det(\mathbf{B} - \lambda\mathbf{I}_n).
\end{aligned}$$

□

Důsledek 10.7 *Předpokládáme, že $\mathbf{V}$ je vektorový prostor nad reálnými (komplexními) čísly a $F : \mathbf{V} \to \mathbf{V}$ je lineární zobrazení. Dále předpokládáme, že $\mathcal{A}$ a $\mathcal{B}$ jsou dvě báze prostoru $\mathbf{V}$. Označíme $\mathbf{A}$ matici $[F]_{\mathcal{A}}$ lineárního zobrazení F vzhledem k bázi $\mathcal{A}$ a $\mathbf{B}$ matici $[F]_{\mathcal{B}}$ zobrazení F vzhledem k bázi $\mathcal{B}$. Potom jsou charakteristické polynomy obou matic $\mathbf{A}$ a $\mathbf{B}$ stejné a platí rovnost $\sigma(\mathbf{A}) = \sigma(\mathbf{B})$.*

Důkaz. Podle Tvrzení 7.13 platí $[F]_{\mathcal{B}} = \mathbf{P}^{-1}[F]_{\mathcal{A}}\mathbf{P}$, kde $\mathbf{P} = [I]_{\mathcal{B}\mathcal{A}}$ je matice přechodu od báze $\mathcal{A}$ k bázi $\mathcal{B}$. Protože matice přechodu $[I]_{\mathcal{B}\mathcal{A}}$ je regulární, plynou všechna tvrzení bezprostředně z předchozího Tvrzení 10.6
□

Tento důsledek ukazuje, že vlastní čísla a spektrum jsou spíše vlastnosti lineárních zobrazení než pouze vlastnosti matic. Každá reálná (komplexní) matice $\mathbf{A}$ řádu n určuje lineární zobrazení $F : \mathbf{R}^n \to \mathbf{R}^n$ ($F : \mathbf{C}^n \to \mathbf{C}^n$) předpisem $F(\mathbf{x}) = \mathbf{A}\mathbf{x}$. Matice $\mathbf{A}$ má vlastní číslo λ právě když existuje nenulový vektor $\mathbf{x} \in \mathbf{R}^n(\mathbf{C}^n)$, pro který platí $\mathbf{A}\mathbf{x} = \lambda\mathbf{x}$. Pro lineární zobrazení F určené maticí $\mathbf{A}$ pak platí

$$F(\mathbf{x}) = \mathbf{A}\mathbf{x} = \lambda\mathbf{x}.$$

Tyto úvahy vedou k následující definici.

Definice 10.8 *Je-li $F : \mathbf{V} \to \mathbf{V}$ lineární operátor na reálném (komplexním) vektorovém prostoru $\mathbf{V}$, pak skalár λ nazýváme* vlastní číslo *lineárního operátoru $\mathbf{A}$ pokud existuje nenulový vektor $\mathbf{x} \in \mathbf{V}$, pro který platí $F(\mathbf{x}) = \lambda\mathbf{x}$. Je-li λ vlastní číslo operátoru F, pak každý vektor $\mathbf{x} \in \mathbf{V}$, pro který platí $F(\mathbf{x}) = \lambda\mathbf{x}$, nazýváme* vlastní vektor *lineárního operátoru F příslušný vlastnímu číslu λ. Množinu všech vlastních čísel operátoru F označujeme $\sigma(F)$ a nazýváme* spektrum *operátoru F.*

Bezprostřením důsledkem Tvrzení 10.4 je následující tvrzení.

Tvrzení 10.9 *Je-li $F : \mathbf{V} \to \mathbf{V}$ lineární operátor na komplexním vektorovém prostoru $\mathbf{V}$, pak existuje vlastní číslo λ operátoru F.*

Pokusíme se vyjasnit, do jaké míry lze matici lineárního operátoru $F : \mathbf{V} \to \mathbf{V}$ zjednodušit vhodnou volbou báze $\mathcal{B}$ prostoru $\mathbf{V}$.

Definice 10.10 *Lineární operátor $F : \mathbf{V} \to \mathbf{V}$ na reálném (komplexním) vektorovém prostoru $\mathbf{V}$ se nazývá* diagonalizovatelný, *pokud existuje báze $\mathcal{B}$ prostoru $\mathbf{V}$, pro kterou platí, že matice $[F]_{\mathcal{B}}$ operátoru F vzhledem k bázi $\mathcal{B}$ je diagonální.*

Reálná (komplexní) matice $\mathbf{A}$ řádu n se nazývá diagonalizovatelná, pokud existuje regulární reálná (komplexní) matice $\mathbf{P}$ řádu n, pro kterou platí, že součin $\mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P}$ je diagonální matice.

Platí tedy, že lineární operátor $F : \mathbf{V} \to \mathbf{V}$ je diagonalizovatelný právě když je diagonalizovatelná matice $[F]_{\mathcal{A}}$ tohoto operátoru vzhledem k libovolné bázi $\mathcal{A}$ prostoru $\mathbf{V}$. Ne každá matice je ale diagonalizovatelná.

Úloha 10.1 *Dokažte, že matice*

$$\mathbf{A} = \begin{pmatrix} 0 & 1 \\ 0 & 0 \end{pmatrix}$$

není diagonalizovatelná.

Řešení. Pro matici $\mathbf{A}$ platí $\mathbf{A}^2 = \mathbf{0}$. Pokud by byla diagonalizovatelná, existovaly by regulární matice $\mathbf{P}$ a diagonální matice $\mathbf{D}$ takové, že $\mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P} = \mathbf{D}$. Potom by platilo

$$\mathbf{D}^2 = \mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P}\mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P} = \mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}^2\mathbf{P} = \mathbf{0},$$

proto rovněž $\mathbf{D} = \mathbf{0}$, a tedy $\mathbf{A} = \mathbf{P}\mathbf{D}\mathbf{P}^{-1} = \mathbf{0}$, což je spor. Matice $\mathbf{A}$ proto není diagonalizovatelná. $\square$

Následující tvrzení udává nutnou a postačující podmínku pro diagonalizovatelnost.

Tvrzení 10.11 *Lineární operátor $F : \mathbf{V} \to \mathbf{V}$ na reálném (komplexním) vektorovém prostoru $\mathbf{V}$ je diagonalizovatelný právě když existuje báze prostoru $\mathbf{V}$ složená z vlastních vektorů operátoru F.*

Čtvercová (komplexní) matice $\mathbf{A}$ řádu n je diagonalizovatelná právě když existuje báze prostoru $\mathbf{R}^n(\mathbf{C}^n)$, která je složená z vlastních vektorů matice $\mathbf{A}$.

Důkaz. Nejdříve dokážeme druhou část týkající se matic. Pokud je matice $\mathbf{A}$ diagonalizovatelná, existuje regulární matice $\mathbf{P}$ a diagonální matice $\mathbf{D}$, pro které platí $\mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P} = \mathbf{D}$, neboli $\mathbf{A}\mathbf{P} = \mathbf{P}\mathbf{D}$. Označme

$$\mathbf{D} = \begin{pmatrix} \lambda_1 & 0 & \cdots & 0 \\ 0 & \lambda_2 & \cdots & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & 0 & \cdots & \lambda_n \end{pmatrix}.$$

Potom platí

$$\mathbf{A}[\mathbf{P}_{*1}|\mathbf{P}_{*2}|\cdots|\mathbf{P}_{*n}] = [\mathbf{P}_{*1}|\mathbf{P}_{*2}|\cdots|\mathbf{P}_{*n}] \begin{pmatrix} \lambda_1 & 0 & \cdots & 0 \\ 0 & \lambda_2 & \cdots & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & 0 & \cdots & \lambda_n \end{pmatrix}.$$

Pro každé $k = 1, 2, \ldots, n$ tak platí $\mathbf{AP}_{*k} = \lambda_k \mathbf{P}_{*k}$. Každý sloupcový vektor $\mathbf{P}_{*k}$ je tak vlastním vektorem matice $\mathbf{A}$ příslušným vlastnímu číslu λ_k. Matice $\mathbf{P}$ je regulární, její sloupcové vektory jsou proto lineárně nezávislé a tvoří tak bázi prostoru $\mathbf{R}^n(\mathbf{C}^n)$.

Pokud naopak existuje báze $\mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_n$ prostoru $\mathbf{R}^n(\mathbf{C}^n)$ složená ze samých vlastních vektorů matice $\mathbf{A}$, platí pro každé $k = 1, 2, \ldots, n$, že $\mathbf{Au}_k = \lambda_k \mathbf{u}_k$ pro nějaké skaláry λ_k. Označíme $\mathbf{P} = [\mathbf{u}_1|\mathbf{u}_2|\cdots|\mathbf{u}_n]$, tato matice je regulární, protože sloupce jsou lineárně nezávislé. Dále označíme

$$\mathbf{D} = \begin{pmatrix} \lambda_1 & 0 & \cdots & 0 \\ 0 & \lambda_2 & \cdots & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & 0 & \cdots & \lambda_n \end{pmatrix}.$$

Stejně jako v předchozí části důkazu ukážeme, že potom $\mathbf{AP} = \mathbf{PD}$, neboli $\mathbf{P}^{-1}\mathbf{AP} = \mathbf{D}$, matice $\mathbf{A}$ je proto diagonalizovatelná.

Nyní dokážeme první část tvrzení. Předpokládejme, že operátor $F : \mathbf{V} \to \mathbf{V}$ je diagonalizovatelný. Nechť $\mathcal{B} : \mathbf{u}_1, \mathbf{u}_2, \ldots, \mathbf{u}_n$ je báze prostoru $\mathbf{V}$ taková, že matice $[F]_\mathcal{B} = (d_{ij})$ je diagonální. Potom pro každé $i = 1, 2, \ldots, n$ platí

$$F(\mathbf{u}_i) = d_{ii}\mathbf{u}_i.$$

To znamená, že každý vektor báze $\mathcal{B}$ je vlastní vektor operátoru F.

Je-li naopak báze $\mathcal{B} = \mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_n$ báze prostoru $\mathbf{V}$ složená ze samých vlastních vektorů operátoru F, existuje pro každé $i = 1, \ldots, n$ skalár λ_i takový, že $F(\mathbf{u}_i) = \lambda_i \mathbf{u}_i$. Označme

$$\mathbf{D} = \begin{pmatrix} \lambda_1 & 0 & \cdots & 0 \\ 0 & \lambda_2 & \cdots & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & 0 & \cdots & \lambda_n \end{pmatrix}.$$

Potom platí $[F]_\mathcal{B} = \mathbf{D}$, operátor F je proto diagonalizovatelný. □

V první části posledního důkazu jsme dokázali rovněž následující jednoduchý důsledek.

Důsledek 10.12 *Je-li* $\mathbf{A}$ *čtvercová matice řádu* n *a* $\mathbf{P}$ *regulární matice taková, že* $\mathbf{P}^{-1}\mathbf{AP} = \mathbf{D}$, *pro nějakou diagonální matici* $\mathbf{D}$, *pak na hlavní diagonále matice* $\mathbf{D}$ *jsou všechna vlastní čísla matice* $\mathbf{A}$.

Následující tvrzení ukazuje postačující podmínku, kdy jsou nějaká matice nebo lineární operátor diagonalizovatelné.

Tvrzení 10.13 *Jsou-li $\lambda_1, \ldots, \lambda_m$ navzájem různá vlastní čísla matice $\mathbf{A}$ řádu n a $\mathbf{u}_i \neq \mathbf{0}$ je vlastní vektor matice $\mathbf{A}$ příslušný vlastnímu číslu λ_i pro libovolné $i = 1, \ldots, m$, pak je posloupnost vektorů $\mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_m$ lineárně nezávislá.*

Má-li matice $\mathbf{A}$ řádu n celkem n navzájem různých vlastních čísel, pak je diagonalizovatelná.

Má-li lineární operátor $F : \mathbf{V} \to \mathbf{V}$ celkem n navzájem různých vlastních čísel, pak je diagonalizovatelný.

Důkaz. K důkazu první části stačí dokázat, že pro každé $k = 1, \ldots, m$, jsou vektory $\mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_k$ lineárně nezávislé. Toto tvrzení zřejmě platí pro $k = 1$, protože vektor $\mathbf{u}_1 \neq \mathbf{0}$. Pokud je $k = 2, \ldots, m$, tak budeme předpokládat, že posloupnost $\mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_{k-1}$ je lineárně nezávislá a dokážeme, že také posloupnost $\mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_k$ je lineárně nezávislá.

Nechť tedy platí

$$a_1\mathbf{u}_1 + a_2\mathbf{u}_2 + \cdots + a_k\mathbf{u}_k = \mathbf{0}$$

pro nějaké skaláry $a_1, \ldots, a_k$. Potom také

$$\mathbf{A}(a_1\mathbf{u}_1 + a_2\mathbf{u}_2 + \cdots + a_k\mathbf{u}_k) = a_1\lambda_1\mathbf{u}_1 + a_2\lambda_2\mathbf{u}_2 + \cdots + a_k\lambda_k\mathbf{u}_k = \mathbf{0}.$$

Rovněž platí

$$\lambda_k a_1\mathbf{u}_1 + \lambda_k a_2\mathbf{u}_2 + \cdots + \lambda_k a_k\mathbf{u}_k = \mathbf{0}.$$

Odečtením posledních dvou rovností dostaneme

$$(\lambda_1 - \lambda_k)a_1\mathbf{u}_1 + (\lambda_2 - \lambda_k)a_2\mathbf{u}_2 + \cdots + (\lambda_k - \lambda_k)a_k\mathbf{u}_k = \mathbf{0},$$

tj.

$$(\lambda_1 - \lambda_k)a_1\mathbf{u}_1 + (\lambda_2 - \lambda_k)a_2\mathbf{u}_2 + \cdots + (\lambda_{k-1} - \lambda_k)a_{k-1}\mathbf{u}_{k-1} = \mathbf{0}.$$

Z lineární nezávislosti vektorů $\mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_{k-1}$ a vzájemné různosti skalárů $\lambda_1, \ldots, \lambda_k$ plyne $a_1 = a_2 = \cdots = a_{k-1} = 0$, a proto musí platit $a_k\mathbf{u}_k = \mathbf{0}$. Protože $\mathbf{u}_k \neq \mathbf{0}$, dostáváme také $a_k = 0$.

Pokud má matice $\mathbf{A}$ celkem n navzájem různých vlastních čísel a jsou-li $\mathbf{u}_i \neq \mathbf{0}$ vlastní vektory příslušné vlastním číslům λ_i pro $i = 1, 2, \ldots, n$, pak je posloupnost vektorů $\mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_n$ lineárně nezávislá podle první části důkazu a tedy bází prostoru $\mathbf{R}^n(\mathbf{C}^n)$. Matice $\mathbf{A}$ je proto diagonalizovatelná podle Tvrzení 10.11. □

Tvrzení 10.14 *Čtvercová reálná (komplexní) matice* $\mathbf{A}$ *řádu* n *je diagonalizovatelná právě když pro každé vlastní číslo* λ *matice* $\mathbf{A}$ *platí, že algebraická násobnost* λ *se rovná dimenzi nulového prostoru matice* $\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n$*, tj. číslu* $\dim\mathcal{N}(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n)$.

Důkaz. Je-li matice $\mathbf{A}$ diagonalizovatelná, existuje regulární matice $\mathbf{P}$, pro kterou platí $\mathbf{P}^{-1}\mathbf{AP} = \mathbf{D}$, kde $\mathbf{D}$ je diagonální matice. Na hlavní diagonále matice $\mathbf{D}$ jsou vlastní čísla $\lambda_1, \lambda_2, \dots, \lambda_n$ matice $\mathbf{A}$ podle Důsledku 10.12. Budeme předpokládat, že přesně k z těchto vlastních čísel se rovná nějakému reálnému (komplexnímu) číslu λ, tj. že algebraická násobnost vlastního čísla λ se rovná k. Diagonální matice $\mathbf{D} - \lambda\mathbf{I}_n$ má potom právě k nul na hlavní diagonále, její hodnost je proto $n - k$. Protože

$$\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n = \mathbf{P}(\mathbf{D} - \lambda\mathbf{I}_n)\mathbf{P}^{-1},$$

má matice $\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I}_n$ také hodnost $n - k$. Její nulový prostor má proto dimenzi k.

K důkazu obrácené implikace budeme předpokládat, že $\lambda_1, \dots, \lambda_t$ jsou všechna navzájem různá vlastní čísla matice $\mathbf{A}$. Algebraickou násobnost vlastního čísla λ_i označíme m_i pro $i = 1, \dots, t$. Podle Základní věty algebry 10.3 platí

$$m_1 + m_2 + \cdots + m_t = n$$

a podle předpokladu o matici $\mathbf{A}$ dostáváme $m_i = \dim\mathcal{N}(\mathbf{A} - \lambda_i\mathbf{I}_n)$ pro $i = 1, 2, \dots, t$.

V každém z podprostorů $\mathcal{N}(\mathbf{A} - \lambda_i\mathbf{I}_n)$ zvolíme bázi

$$\mathbf{x}_{i1}, \mathbf{x}_{i2}, \dots, \mathbf{x}_{im_i}.$$

Dokážeme, že posloupnost vektorů

$$\mathbf{x}_{11}, \mathbf{x}_{12}, \dots, \mathbf{x}_{1m_1}, \mathbf{x}_{21}, \mathbf{x}_{22}, \dots, \mathbf{x}_{2m_2}, \dots, \mathbf{x}_{t1}, \mathbf{x}_{t2}, \dots, \mathbf{x}_{tm_t}$$

je lineárně nezávislá.

Pokud

$$\sum_{i=1}^{t} \sum_{j=1}^{m_i} a_{ij}\mathbf{x}_{ij} = \mathbf{0}$$

pro nějaké skaláry a_{ij}, označíme

$$\mathbf{y}_i = \sum_{j=1}^{m_i} a_{ij}\mathbf{x}_{ij}$$

pro $i = 1, \ldots, t$.

Potom $\mathbf{y}_i \in \mathcal{N}(\mathbf{A} - \lambda_i \mathbf{I}_n)$, tj. $\mathbf{y}_i$ je vlastní vektor matice $\mathbf{A}$ odpovídající vlastnímu číslu λ_i, pro každé $i = 1, \ldots, t$. Kromě toho

$$\mathbf{y}_1 + \mathbf{y}_2 + \cdots + \mathbf{y}_t = \mathbf{0}.$$

Pokud by byl některý z vektorů $\mathbf{y}_i \neq \mathbf{0}$, označili bychom symbolem J neprázdnou množinu $\{i = 1, 2, \ldots, t : \mathbf{y}_i \neq \mathbf{0}\}$. Z poslední rovnosti bychom pak dostali

$$\sum_{i \in J} \mathbf{y}_i = \mathbf{0},$$

tj. vektory $\mathbf{y}_i$ pro $i \in J$ by byly lineárně závislé. Protože jsou to vlastní vektory odpovídající různým vlastním číslům matice $\mathbf{A}$, dostali bychom spor s Tvrzením 10.13. Proto $\mathbf{y}_i = \mathbf{0}$ pro každé $i = 1, 2, \ldots, t$.

Protože

$$\mathbf{0} = \mathbf{y}_i = \sum_{j=1}^{m_i} a_{ij} \mathbf{x}_{ij}$$

a vektory $\mathbf{x}_{i1}, \ldots, \mathbf{x}_{im_i}$ tvoří bázi podprostoru $\mathcal{N}(\mathbf{A} - \lambda_i \mathbf{I}_n)$, platí $a_{i1} = a_{i2} = \cdots = a_{im_i} = 0$ pro každé $i = 1, \ldots, t$. Posloupnost vektorů

$$\mathbf{x}_{11}, \mathbf{x}_{12}, \ldots, \mathbf{x}_{1m_1}, \mathbf{x}_{21}, \mathbf{x}_{22}, \ldots, \mathbf{x}_{2m_2}, \ldots, \mathbf{x}_{t1}, \mathbf{x}_{t2}, \ldots, \mathbf{x}_{tm_t}$$

je proto skutečně lineárně nezávislá, a protože obsahuje n prvků, tvoří bázi prostoru $\mathbf{R}^{n\times 1}(\mathbf{C}^{n\times 1})$. Prostor $\mathbf{R}^{n\times 1}(\mathbf{C}^{n\times 1})$ tak má bázi složenou z vlastních vektorů matice $\mathbf{A}$, matice $\mathbf{A}$ je proto diagonalizovatelná podle Tvrzení 10.11. $\square$

Následující věta je často nazývána *spektrální věta pro diagonalizovatelné matice.*

Věta 10.15 *Čtvercová matice* $\mathbf{A}$ *řádu* n *se spektrem* $\sigma(\mathbf{A}) = \{\lambda_1, \ldots, \lambda_t\}$ *je diagonalizovatelná právě když existují matice* $\mathbf{E}_1, \ldots, \mathbf{E}_t$ *řádu* n*, pro které platí*

1. $\mathbf{A} = \lambda_1 \mathbf{E}_1 + \lambda_2 \mathbf{E}_2 + \cdots + \lambda_t \mathbf{E}_t$,
2. $\mathbf{E}_i^2 = \mathbf{E}_i$ *pro každé* $i = 1, 2, \ldots, t$,
3. $\mathbf{E}_i \mathbf{E}_j = \mathbf{0}$ *pro libovolné dva různé indexy* $i, j = 1, 2, \ldots, t$,
4. $\mathbf{E}_1 + \mathbf{E}_2 + \cdots + \mathbf{E}_t = \mathbf{I}_n$.

Dále pro diagonalizovatelnou matici $\mathbf{A}$ *platí, že*

5. *matice* $\mathbf{E}_i$ *jsou jednoznačně určené maticí* $\mathbf{A}$ *a vlastnostmi 1, 2, 3, 4,*

6. *hodnost každé z matic* $\mathbf{E}_i$ *se rovná algebraické násobnosti charakteristického čísla* λ_i*,*

7. *je-li* $f(x) = c_0 + c_1 x + \cdots c_k x^k$ *libovolný polynom s komplexními koeficienty, pak platí*

$$f(\mathbf{A}) = c_0\mathbf{I}_n + c_1\mathbf{A} + \cdots + c_k\mathbf{A}^k = f(\lambda_1)\mathbf{E}_1 + f(\lambda_2)\mathbf{E}_2 + \cdots + f(\lambda_k)\mathbf{E}_k,$$

8. *nějaká matice* $\mathbf{B}$ *komutuje s maticí* $\mathbf{A}$ *právě tehdy, když komutuje s každou z matic* $\mathbf{E}_i$ *pro* $i = 1, 2, \ldots, t$.

Důkaz. Označíme m_i algebraickou násobnost vlastního čísla λ_i pro $i = 1, 2, \ldots, t$. Z diagonalizovatelnosti matice $\mathbf{A}$ pak vyplývá existence regulární matice $\mathbf{P}$ řádu n, pro kterou platí

$$\mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P} = \begin{pmatrix} \lambda_1\mathbf{I}_{m_1} & \mathbf{0} & \cdots & \mathbf{0} \\ \mathbf{0} & \lambda_2\mathbf{I}_{m_2} & \cdots & \mathbf{0} \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ \mathbf{0} & \mathbf{0} & \cdots & \lambda_t\mathbf{I}_{m_t} \end{pmatrix}.$$

Označíme pro $i = 1, 2, \ldots, t$ symbolem $\mathbf{D}_i$ matici, kterou dostaneme z blokové matice na pravé straně poslední rovnosti tak, že nahradíme všechny výskyty vlastního čísla λ_i číslem 1 a výskyty ostatních vlastních čísel λ_j pro $j \neq i$ číslem 0. Například

$$\mathbf{D}_2 = \begin{pmatrix} \mathbf{0} & \mathbf{0} & \cdots & \mathbf{0} \\ \mathbf{0} & \mathbf{I}_{m_2} & \cdots & \mathbf{0} \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ \mathbf{0} & \mathbf{0} & \cdots & \mathbf{0} \end{pmatrix}.$$

Potom platí

$$\begin{aligned} \mathbf{I}_n &= \mathbf{D}_1 + \mathbf{D}_2 + \cdots + \mathbf{D}_t, \\ \mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P} &= \lambda_1\mathbf{D}_1 + \lambda_2\mathbf{D}_2 + \cdots + \lambda_t\mathbf{D}_t, \\ \mathbf{A} &= \lambda_1\mathbf{P}\mathbf{D}_1\mathbf{P}^{-1} + \lambda_2\mathbf{P}\mathbf{D}_2\mathbf{P}^{-1} + \cdots + \lambda_t\mathbf{P}\mathbf{D}_t\mathbf{P}^{-1}. \end{aligned}$$

Položíme $\mathbf{E}_i = \mathbf{P}\mathbf{D}_i\mathbf{P}^{-1}$ pro $i = 1, 2, \ldots, t$ a dostaneme tak ze třetí rovnosti vlastnost 1. Protože $\mathbf{D}_i^2 = \mathbf{D}_i$ a $\mathbf{D}_i\mathbf{D}_j = \mathbf{0}$ pro libovolné různé indexy $i, j = 1, 2, \ldots, t$, dostáváme

$$\begin{aligned}\mathbf{E}_i^2 &= \mathbf{P}\mathbf{D}_i\mathbf{P}^{-1}\mathbf{P}\mathbf{D}_i\mathbf{P}^{-1} = \mathbf{P}\mathbf{D}_i\mathbf{P}^{-1} = \mathbf{E}_i,\\ \mathbf{E}_i\mathbf{E}_j &= \mathbf{P}\mathbf{D}_i\mathbf{P}^{-1}\mathbf{P}\mathbf{D}_j\mathbf{P}^{-1} = \mathbf{P}\mathbf{D}_i\mathbf{D}_j\mathbf{P}^{-1} = \mathbf{0},\\ \mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_t &= \mathbf{P}(\mathbf{D}_1 + \cdots + \mathbf{D}_t)\mathbf{P}^{-1} = \mathbf{P}\mathbf{I}_n\mathbf{P}^{-1} = \mathbf{I}_n,\end{aligned}$$

což dokazuje vlastnosti 2, 3, 4.

Abychom dokázali opačnou implikaci, budeme předpokládat, že pro matici $\mathbf{A}$ existují matice $\mathbf{E}_1, \ldots, \mathbf{E}_t$ splňující podmínky 1, 2, 3, 4. Jako první krok dokážeme, že platí

$$\mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j) = \mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \mathcal{S}(\mathbf{E}_j)$$

pro každé $j = 1, \ldots, t$. Je-li $\mathbf{x} \in \mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j)$, existuje vektor $\mathbf{y} \in \mathbf{C}^{n\times 1}$ takový, že

$$\mathbf{x} = (\mathbf{E}_1 + \mathbf{E}_2 + \cdots + \mathbf{E}_j)\mathbf{y} = \mathbf{E}_1\mathbf{y} + \cdots + \mathbf{E}_j\mathbf{y}.$$

Jelikož $\mathbf{E}_i\mathbf{y} \in \mathcal{S}(\mathbf{E}_i)$ pro každé $i = 1, \ldots, j$, platí

$$\mathbf{x} = \mathbf{E}_1\mathbf{y} + \cdots + \mathbf{E}_j\mathbf{y} \in \mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \mathcal{S}(\mathbf{E}_j),$$

proto $\mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j) \subseteq \mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \mathcal{S}(\mathbf{E}_j)$.

K důkazu opačné inkluze předpokládejme, že

$$\mathbf{x} \in \mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \mathcal{S}(\mathbf{E}_j).$$

Existují tedy vektory $\mathbf{x}_i \in \mathcal{S}(\mathbf{E}_i)$ pro $i = 1, \ldots, j$ takové, že $\mathbf{x} = \mathbf{x}_1 + \cdots + \mathbf{x}_j$. Z $\mathbf{x}_i \in \mathcal{S}(\mathbf{E}_i)$ plyne existence vektoru $\mathbf{y}_i \in \mathbf{C}^{n\times 1}$, pro který platí $\mathbf{x}_i = \mathbf{E}_i\mathbf{y}_i$. Potom platí

$$\begin{aligned}(\sum_{i=1}^{j}\mathbf{E}_i)\mathbf{x} &= (\sum_{i=1}^{j}\mathbf{E}_i)(\sum_{k=1}^{j}\mathbf{x}_i) = \sum_{i=1}^{j}\sum_{k=1}^{j}\mathbf{E}_i\mathbf{x}_k = \sum_{i=1}^{j}\sum_{k=1}^{j}\mathbf{E}_i\mathbf{E}_k\mathbf{y}_k =\\ &= \sum_{i=1}^{j}\mathbf{E}_i\mathbf{y}_i = \sum_{i=1}^{j}\mathbf{x}_i = \mathbf{x}.\end{aligned}$$

Tím je dokázána opačná inkluze $\mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j) \supseteq \mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \mathcal{S}(\mathbf{E}_j)$.

Dále dokážeme, že pro každé $j = 1, \ldots t - 1$ platí

$$\mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j) \cap \mathcal{S}(\mathbf{E}_{j+1}) = \{\mathbf{0}\}.$$

Pokud $\mathbf{x} \in \mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j) \cap \mathcal{S}(\mathbf{E}_{j+1})$, existují vektory $\mathbf{y}, \mathbf{y}_{j+1} \in \mathbf{C}^{n\times 1}$ takové, že

$$\mathbf{x} = (\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j)\mathbf{y} = \mathbf{E}_{j+1}\mathbf{y}_{j+1}.$$

Z této rovnosti a z podmínek 2, 3 dostáváme

$$\mathbf{x} = \mathbf{E}_{j+1}\mathbf{y}_{j+1} = \mathbf{E}_{j+1}\mathbf{E}_{j+1}\mathbf{y}_{j+1} = \mathbf{E}_{j+1}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j)\mathbf{y} = \sum_{i=1}^{j} \mathbf{E}_{j+1}\mathbf{E}_i\mathbf{y} = \mathbf{0},$$

čímž je rovnost $\mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j) \cap \mathcal{S}(\mathbf{E}_{j+1}) = \{\mathbf{0}\}$ dokázána.

Z této rovnosti, z dříve dokázané rovnosti $\mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_t) = \mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \mathcal{S}(\mathbf{E}_t)$, a opakovaným použitím Tvrzení 6.22 pak dostaneme

$$\begin{aligned}
n &= \dim \mathcal{S}(\mathbf{I}_n) = \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_{t-1} + \mathbf{E}_t) = \\
&= \dim(\mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \mathcal{S}(\mathbf{E}_{t-1}) + \mathcal{S}(\mathbf{E}_t)) = \\
&= \dim(\mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_{t-1}) + \mathcal{S}(\mathbf{E}_t)) = \\
&= \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_{t-1}) + \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_t) - \\
&\quad - \dim(\mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_j) \cap \mathcal{S}(\mathbf{E}_{j+1})) = \\
&= \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_{t-2} + \mathbf{E}_{t-1}) + \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_t) = \\
&\;\vdots \\
&= \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_{t-1}) + \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_t).
\end{aligned}$$

Označíme $n_i = \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_i)$ pro $i = 1, \ldots, t$. V každém z podprostorů $\mathcal{S}(\mathbf{E}_i)$ zvolíme bázi $\mathbf{x}_{i1}, \ldots, \mathbf{x}_{in_i}$. Posloupnost vektorů

$$\mathbf{x}_{11}, \ldots, \mathbf{x}_{1n_1}, \mathbf{x}_{21}, \ldots, \mathbf{x}_{2n_2}, \ldots, \mathbf{x}_{t1}, \ldots, \mathbf{x}_{tn_t}$$

generuje podprostor $\mathbf{C}^{n\times 1}$, který obsahuje každý z podprostorů $\mathcal{S}(\mathbf{E}_i)$ pro $i = 1, 2, \ldots, t$, a tedy také jejich součet $\mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \mathcal{S}(\mathbf{E}_t) = \mathcal{S}(\mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_t) = \mathcal{S}(\mathbf{I}_n) = \mathbf{C}^{n\times 1}$. V posloupnosti je celkem $n_1 + \cdots + n_t = \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_1) + \cdots + \dim \mathcal{S}(\mathbf{E}_t) = n$ prvků, a protože generuje prostor $\mathbf{C}^{n\times 1}$, který má dimenzi n, musí být rovněž lineárně nezávislá podle Tvrzení 6.9, a tedy báze prostoru $\mathbf{C}^{n\times 1}$.

Sloupcový prostor matice

$$\mathbf{Q} = [\mathbf{x}_{11}|\cdots|\mathbf{x}_{1n_1}|\mathbf{x}_{21}|\cdots|\mathbf{x}_{2n_2}|\cdots|\mathbf{x}_{t1}|\cdots|\mathbf{x}_{tn_t}]$$

má proto dimenzi n a matice $\mathbf{Q}$ je tak regulární. Protože $\mathbf{I}_n = \mathbf{Q}^{-1}\mathbf{Q}$, platí podle druhé části Tvrzení 3.7

$$\mathbf{e}_k = \mathbf{I}_{*k} = \mathbf{Q}^{-1}\mathbf{Q}_{*k}$$

pro každé $k = 1, \ldots, n$. Připomeňme, že $\mathbf{e}_k$ označuje k-tý vektor standardní báze prostoru $\mathbf{C}^{n\times 1}$.

Protože $\mathbf{x}_{il} \in \mathcal{S}(\mathbf{E}_i)$, existuje vektor $\mathbf{y}_{il} \in \mathbf{C}^{n\times 1}$, pro který platí $\mathbf{x}_{il} = \mathbf{E}_i\mathbf{y}_{il}$. Potom platí

$$\mathbf{E}_i\mathbf{x}_{il} = \mathbf{E}_i\mathbf{E}_i\mathbf{y}_{il} = \mathbf{E}_i\mathbf{y}_{il} = \mathbf{x}_{il},$$

zatímco pro každé $j \neq i$, $j \in \{1, 2, \ldots, t\}$, platí podle podmínky 3

$$\mathbf{E}_j\mathbf{x}_{il} = \mathbf{E}_j\mathbf{E}_i\mathbf{x}_{il} = \mathbf{0}\mathbf{x}_{il} = \mathbf{0}.$$

Dokážeme nyní, že součin $\mathbf{Q}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{Q}$ je diagonální matice. Rovná-li se k-tý sloupcový vektor matice $\mathbf{Q}$ vektoru $\mathbf{x}_{il}$, dostáváme s využitím podmínky 1, že

$$\begin{aligned}(\mathbf{Q}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{Q})_{*k} &= \mathbf{Q}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{Q}_{*k} = \mathbf{Q}^{-1}(\sum_{j=1}^{t}\lambda_j\mathbf{E}_j)\mathbf{x}_{il} = \mathbf{Q}^{-1}\sum_{j=1}^{t}\lambda_j\mathbf{E}_j\mathbf{x}_{il} = \\ &= \mathbf{Q}^{-1}\lambda_i\mathbf{E}_i\mathbf{x}_{il} = \mathbf{Q}^{-1}\lambda_i\mathbf{x}_{il} = \lambda_i\mathbf{Q}^{-1}\mathbf{Q}_{*k} = \lambda_i\mathbf{e}_k.\end{aligned}$$

Pro každé $k = 1, \ldots, n$ tak platí, že v k-tém sloupci součinu $\mathbf{Q}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{Q}$ je jediný případně nenulový prvek na hlavní diagonále (a rovná se jednomu z vlastních čísel λ_i, $i = 1, \ldots, t$). Matice $\mathbf{Q}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{Q}$ je proto diagonální a matice $\mathbf{A}$ je diagonalizovatelná.

Zbývá dokázat, že pro každou diagonalizovatelnou matici $\mathbf{A}$ platí vlastnosti 5, 6, 7, 8. Protože matice $\mathbf{D}_i$ má hodnost m_i, má tutéž hodnost i matice $\mathbf{E}_i = \mathbf{P}\mathbf{D}_i\mathbf{P}^{-1}$, což dokazuje 6.

S použitím vlastností 2, 3, 4 můžeme spočítat

$$\begin{aligned}\mathbf{A}^2 &= (\lambda_1\mathbf{E}_1 + \lambda_2\mathbf{E}_2 + \cdots + \lambda_t\mathbf{E}_t)(\lambda_1\mathbf{E}_1 + \lambda_2\mathbf{E}_2 + \cdots + \lambda_t\mathbf{E}_t) = \\ &= \sum_{i,j=1}^{t}\lambda_i\mathbf{E}_i\lambda_j\mathbf{E}_j = \sum_{i=1}^{t}\lambda_i^2\mathbf{E}_i^2 = \sum_{i=1}^{t}\lambda_i^2\mathbf{E}_i.\end{aligned}$$

Jestliže nyní předpokládáme, že

$$\mathbf{A}^l = \sum_{i=1}^{t}\lambda_i^l\mathbf{E}_i$$

pro nějaké $l \geq 2$, pak dostáváme, že

$$\begin{aligned}\mathbf{A}^{l+1} &= (\lambda_1\mathbf{E}_1 + \lambda_2\mathbf{E}_2 + \cdots + \lambda_t\mathbf{E}_t)(\lambda_1^l\mathbf{E}_1 + \lambda_2^l\mathbf{E}_2 + \cdots + \lambda_t^l\mathbf{E}_t) = \\ &= \sum_{i=1}^{t}\sum_{j=1}^{t}\lambda_i\mathbf{E}_i\lambda_j^l\mathbf{E}_j = \sum_{i=1}^{t}\lambda_i^{l+1}\mathbf{E}_i^2 = \sum_{i=1}^{t}\lambda_i^{l+1}\mathbf{E}_i.\end{aligned}$$

Protože rovněž

$$\mathbf{A}^0 = \mathbf{I}_n = \mathbf{E}_1 + \cdots + \mathbf{E}_t = \lambda_1^0 \mathbf{E}_1 + \cdots + \lambda_t^0 \mathbf{E}_t,$$

rovnost

$$\mathbf{A}^l = \sum_{i=1}^{t} \lambda_i^l \mathbf{E}_i$$

platí pro každé nezáporné celé číslo l. Pro každé číslo $j = 0, \ldots, k$ tak dostáváme

$$c_j \mathbf{A}^j = c_j \sum_{i=1}^{t} \lambda_i^j \mathbf{E}_i$$

a tedy

$$f(\mathbf{A}) = \sum_{j=0}^{k} c_j \mathbf{A}^j = \sum_{j=0}^{k} c_j (\sum_{i=1}^{t} \lambda_i^j \mathbf{E}_i) = \sum_{i=1}^{t} (\sum_{j=0}^{k} c_j \lambda_i^j) \mathbf{E}_i = \sum_{i=1}^{t} f(\lambda_i) \mathbf{E}_i.$$

Abychom dokázali jednoznačnost matic $\mathbf{E}_1, \ldots, \mathbf{E}_t$ splňujících podmínky 1, 2, 3, 4, budeme předpokládat, že

$$\mathbf{A} = \lambda_1 \mathbf{F}_1 + \lambda_2 \mathbf{F}_2 + \cdots + \lambda_t \mathbf{F}_t,$$

kde $\mathbf{F}_1 + \cdots + \mathbf{F}_t = \mathbf{I}_n$, $\mathbf{F}_i \mathbf{F}_i = \mathbf{F}_i$ a $\mathbf{F}_i \mathbf{F}_j = \mathbf{0}$ pro libovolné $i \neq j$, $i, j \in \{1, 2, \ldots, t\}$. Potom

$$\mathbf{E}_i \mathbf{A} = \mathbf{A} \mathbf{E}_i = \lambda_i \mathbf{E}_i, \quad \mathbf{F}_j \mathbf{A} = \mathbf{A} \mathbf{F}_j = \lambda_j \mathbf{F}_j.$$

Proto pro $i \neq j$ dostáváme

$$\lambda_j \mathbf{E}_i \mathbf{F}_j = \mathbf{E}_i (\mathbf{A} \mathbf{F}_j) = (\mathbf{E}_i \mathbf{A}) \mathbf{F}_j = \lambda_i \mathbf{E}_i \mathbf{F}_j,$$

proto $(\lambda_i - \lambda_j) \mathbf{E}_i \mathbf{F}_j = \mathbf{0}$, neboli $\mathbf{E}_i \mathbf{F}_j = \mathbf{0}$. Můžeme tak spočítat, že platí

$$\mathbf{E}_i = \mathbf{E}_i \mathbf{I}_n = \mathbf{E}_i (\sum_{j=1}^{t} \mathbf{F}_j) = \mathbf{E}_i \mathbf{F}_i = (\sum_{j=1}^{t} \mathbf{E}_j) \mathbf{F}_i = \mathbf{I}_n \mathbf{F}_i = \mathbf{F}_i$$

pro každé $i = 1, \ldots, t$. Tím je dokázána jednoznačnost matic $\mathbf{E}_i$, tj. podmínka 5.

Zbývá dokázat podmínku 8. Z podmínky 1 okamžitě vyplývá, že pokud matice $\mathbf{B}$ komutuje se všemi maticemi $\mathbf{E}_i$ pro $i = 1, \ldots, t$, komutuje rovněž s maticí $\mathbf{A}$. Abychom dokázali opačnou implikaci, vyjádříme každou matici $\mathbf{E}_i$ jako polynom v matici $\mathbf{A}$. Označme

$$g(x) = (x - \lambda_1)(x - \lambda_2) \cdots (x - \lambda_t)$$

a

$$g_i(x) = \frac{g(x)}{x - \lambda_i}$$

pro $i = 1, \ldots, t$. Polynom $p_i(x)$ má stupeň $t-1$ a kořeny λ_j pro $j \neq i$. Podle vlastnosti 7 platí

$$g_i(\mathbf{A}) = g_i(\lambda_1)\mathbf{E}_1 + \cdots + g_i(\lambda_t)\mathbf{E}_t = g_i(\lambda_i)\mathbf{E}_i.$$

Označíme-li $c_i = g_i(\lambda_i) \neq 0$, dostaneme že

$$\mathbf{E}_i = c_i^{-1} g_i(\mathbf{A}).$$

Pokud tedy matice $\mathbf{B}$ komutuje s maticí $\mathbf{A}$, komutuje také s každou maticí $c_i^{-1} g_i(\mathbf{A}) = \mathbf{E}_i$ pro $i = 1, \ldots, t$. □

Cvičení 10.2 *Zjistěte pro několik matic $\mathbf{A}$, jsou-li diagonalizovatelné, pokud ano, najděte regulární matici $\mathbf{P}$, pro kterou platí, že $\mathbf{P}^{-1}\mathbf{AP}$ je diagonální matice, a najděte spektrální rozklad matice $\mathbf{A}$.*

Unitární podobnost

Dále se budeme zabývat otázkou, kdy pro diagonalizovatelnou matici $\mathbf{A}$ řádu n existuje *ortogonální matice* $\mathbf{P}$, pro kterou platí, že $\mathbf{P}^{-1}\mathbf{AP}$ je diagonální matice Nebo jinak řečeno, kdy existuje ortonormální báze prostoru $\mathbf{C}^{n\times 1}$ tvořená vlastními vektory matice $\mathbf{A}$.

Definice 10.16 *Říkáme, že komplexní čtvercová matice $\mathbf{A}$ řádu n je* unitárně diagonalizovatelná, *pokud existují unitární matice $\mathbf{P}$ a diagonální matice $\mathbf{D}$, pro které platí $\mathbf{P}^{-1}\mathbf{AP} = \mathbf{D}$.*

Připomeňme si, že čtvercová matice $\mathbf{P}$ je unitární právě když $\mathbf{P}^{-1} = \mathbf{P}^*$.

Tvrzení 10.17 *Je-li komplexní matice $\mathbf{A}$ řádu n unitárně diagonalizovatelná, pak platí $\mathbf{AA}^* = \mathbf{A}^*\mathbf{A}$.*

Důkaz. Jestliže existují unitární matice $\mathbf{P}$ a diagonální matice $\mathbf{D}$, pro které platí $\mathbf{P}^*\mathbf{AP} = \mathbf{D}$, pak přechodem ke komplexně konjugovaným maticím dostaneme rovněž $\mathbf{P}^*\mathbf{A}^*\mathbf{P} = \mathbf{D}^*$. Protože pro diagonální matici $\mathbf{D}$ platí $\mathbf{D}^*\mathbf{D} = \mathbf{DD}^*$, dostáváme postupně

$$\begin{aligned}
\mathbf{P}^*\mathbf{AP} \cdot \mathbf{P}^*\mathbf{A}^*\mathbf{P} = \mathbf{DD}^* &= \mathbf{D}^*\mathbf{D} = \mathbf{P}^*\mathbf{A}^*\mathbf{P} \cdot \mathbf{P}^*\mathbf{AP} \\
\mathbf{P}^*\mathbf{AA}^*\mathbf{P} &= \mathbf{P}^*\mathbf{A}^*\mathbf{AP} \\
\mathbf{AA}^* &= \mathbf{A}^*\mathbf{A}.
\end{aligned}$$

□

Definice 10.18 *Komplexní čtvercová matice* $\mathbf{A}$ *se nazývá normální, pokud platí* $\mathbf{A}^*\mathbf{A} = \mathbf{A}\mathbf{A}^*$.

Třída normálních matic je velmi široká, jak se můžete přesvědčit v následujícícm cvičení.

Cvičení 10.3 *Dokažte, že všechny matice následujících typů jsou normální: hermitovské matice, kosohermitovské matice, reálné symetrické matice, reálné kososymetrické matice, unitární matice, ortogonální matice, diagonální matice, všechny matice tvaru* $\mathbf{P}^*\mathbf{A}\mathbf{P}$*, kde* $\mathbf{A}$ *je normální matice a* $\mathbf{P}$ *je unitární matice.*

Lemma 10.19 *Je-li* $\mathbf{A}$ *normální matice a* $\mathbf{x}$ *vlastní vektor matice* $\mathbf{A}$ *příslušný vlastnímu číslu* λ*, pak je* $\mathbf{x}$ *také vlastní vektor matice* $\mathbf{A}^*$ *příslušný vlastnímu číslu* $\overline{\lambda}$.

Důkaz. Především si všimněme, že je-li $\mathbf{A}$ normální matice, pak pro každé komplexní číslo λ platí

$$\begin{aligned}(\mathbf{A}-\lambda\mathbf{I}_n)^*(\mathbf{A}-\lambda\mathbf{I}_n) &= (\mathbf{A}^*-\overline{\lambda}\mathbf{I}_n^*)(\mathbf{A}-\lambda\mathbf{I}_n) = \\ &= \mathbf{A}^*\mathbf{A}-\lambda\mathbf{A}^*-\overline{\lambda}\mathbf{A}+\lambda\overline{\lambda}\mathbf{I}_n = \\ &= \mathbf{A}\mathbf{A}^*-\overline{\lambda}\mathbf{A}-\lambda\mathbf{A}^*+\overline{\lambda}\lambda\mathbf{I}_n = \\ &= (\mathbf{A}-\lambda\mathbf{I}_n)(\mathbf{A}-\lambda\mathbf{I}_n)^*.\end{aligned}$$

Matice $\mathbf{A}-\lambda\mathbf{I}_n$ je proto také normální.

Je-li nyní $\mathbf{x} \neq \mathbf{0}$ vlastní vektor matice $\mathbf{A}$ odpovídající vlastnímu číslu λ, pak označíme $\mathbf{B} = \mathbf{A}-\lambda\mathbf{I}_n$. Platí tedy $\mathbf{B}^*\mathbf{B} = \mathbf{B}\mathbf{B}^*$ a $\mathbf{B}\mathbf{x} = \mathbf{0}$. Označíme dále $\mathbf{y} = \mathbf{B}^*\mathbf{x}$. Potom platí

$$0 = (\mathbf{B}\mathbf{x})^*(\mathbf{B}\mathbf{x}) = \mathbf{x}^*\mathbf{B}^*\mathbf{B}\mathbf{x} = \mathbf{x}^*\mathbf{B}\mathbf{B}^*\mathbf{x} = \mathbf{y}^*\mathbf{y}.$$

Odtud plyne, že $\mathbf{y} = \mathbf{0}$, tj. $\mathbf{0} = \mathbf{B}^*\mathbf{x} = (\mathbf{A}^*-\overline{\lambda}\mathbf{I}_n)\mathbf{x}$, tj. $\mathbf{A}^*\mathbf{x} = \overline{\lambda}\mathbf{x}$. Vektor $\mathbf{x}$ je tak vlastní vektorem matice $\mathbf{A}^*$ odpovídajícím vlastnímu číslu $\overline{\lambda}$ této matice. □

Tvrzení 10.20 *Je-li* $\mathbf{A}$ *normální matice, pak vlastní vektory odpovídající různým vlastním číslům matice* $\mathbf{A}$ *jsou ortogonální.*

Důkaz. Předpokládejme nyní, že λ_1, λ_2 jsou dvě různá vlastní čísla matice $\mathbf{A}$ a $\mathbf{x}_1, \mathbf{x}_2$ jsou jim odpovídající vlastní vektory. Právě jsme dokázali, že pak rovněž $\mathbf{A}^*\mathbf{x}_1 = \overline{\lambda_1}\mathbf{x}_1$. Spočítáme dále, že

$$\lambda_1\mathbf{x}_1^*\mathbf{x}_2 = (\overline{\lambda_1}\mathbf{x}_1)^*\mathbf{x}_2 = (\mathbf{A}^*\mathbf{x}_1)^*\mathbf{x}_2 = (\mathbf{x}_1^*\mathbf{A})\mathbf{x}_2 = \mathbf{x}_1^*(\mathbf{A}\mathbf{x}_2) = \lambda_2\mathbf{x}_1^*\mathbf{x}_2.$$

Protože $\lambda_1 \neq \lambda_2$, plyne odtud $\mathbf{x}_1^* \mathbf{x}_2 = 0$, tj. vektory $\mathbf{x}_1$ a $\mathbf{x}_2$ jsou ortogonální. □

Věta 10.21 *Komplexní matice* $\mathbf{A}$ *řádu* n *je unitárně diagonalizovatelná právě když je normální.*

Důkaz. Každá unitárně diagonalizovatelná matice $\mathbf{A}$ je normální podle Tvrzení 10.17.

Je-li naopak matice $\mathbf{A}$ normální, pak každý vlastní vektor $\mathbf{x}$ matice $\mathbf{A}$ je současně vlastním vektorem matice $\mathbf{A}^*$. Zvolíme tedy vlastní vektor $\mathbf{x}_1$ jednotkové délky matice $\mathbf{A}$ příslušný vlastnímu číslu $\lambda \in \sigma(\mathbf{A})$. Podle Lemma 10.19 je $\mathbf{x}_1$ rovněž vlastní vektor matice $\mathbf{A}^*$ příslušný vlastnímu číslu $\overline{\lambda}$. Označíme $\mathbf{U}_1 = \mathcal{L}(\mathbf{x}_1)^\perp = \{\mathbf{y} \in \mathbf{C}^{n\times 1} : \mathbf{y}^*\mathbf{x}_1 = 0\}$, ortogonální doplněk vektoru $\mathbf{x}_1$ v prostoru $\mathbf{C}^{n\times 1}$. Dokážeme, že pro každý vektor $\mathbf{y} \in \mathbf{U}_1$ platí, že také $\mathbf{A}\mathbf{y} \in \mathbf{U}_1$. Skutečně,

$$(\mathbf{A}\mathbf{y})^*\mathbf{x}_1 = (\mathbf{y}^*\mathbf{A}^*)\mathbf{x}_1 = \mathbf{y}^*(\mathbf{A}^*\mathbf{x}_1) = \mathbf{y}^*\overline{\lambda}\mathbf{x}_1 = 0.$$

Podobně dokážeme, že také $\mathbf{A}^*\mathbf{y} \in \mathbf{U}_1$.

Lineární zobrazení $F(\mathbf{y}) = \mathbf{A}\mathbf{y}$ je tedy lineární operátor na prostoru $\mathbf{U}_1$. Podle Tvrzení 10.9 existuje (jednotkový) vlastní vektor $\mathbf{x}_2$ lineárního operátoru F, tj.

$$\lambda_2\mathbf{x}_2 = F(\mathbf{x}_2) = \mathbf{A}\mathbf{x}_2.$$

Vektor $\mathbf{x}_2$ je tak vlastním vektorem matice $\mathbf{A}$ a tedy i matice $\mathbf{A}^*$. Označíme $\mathbf{U}_2 = \mathcal{L}(\mathbf{x}_1, \mathbf{x}_2)^\perp$. Stejně jako v případě prostoru $\mathbf{U}_1$ dokážeme, že pro každý vektor $\mathbf{y} \in \mathbf{U}_2$ platí jak $\mathbf{A}\mathbf{y} \in \mathbf{U}_2$ tak i $\mathbf{A}^*\mathbf{y} \in \mathbf{U}_2$.

Prostor $\mathbf{U}_2$ je tak invariantním podprostorem operátoru F, existuje tedy jednotkový vlastní vektor $\mathbf{x}_3 \in \mathbf{U}_2$ operátoru F odpovídající vlastnímu číslu λ_3, atd.

Takto postupně sestrojíme ortonormální posloupnost $\mathbf{x}_1, \mathbf{x}_2, \ldots, \mathbf{x}_n$ tvořenou vlastními vektory matice $\mathbf{A}$. Pro unitární matici

$$\mathbf{P} = [\mathbf{x}_1|\mathbf{x}_2|\cdots|\mathbf{x}_n]$$

pak platí $\mathbf{AP} = \mathbf{PD}$, kde $\mathbf{D}$ je diagonální matice obsahující na hlavní diagonále postupně vlastní čísla $\lambda_1, \lambda_2, \ldots, \lambda_n$. Matice $\mathbf{A}$ je proto unitárně diagonalizovatelná. □

Důsledek 10.22 *Je-li* $\mathbf{A}$ *normální matice a* $\mathbf{A} = \lambda_1\mathbf{E}_1 + \lambda_2\mathbf{E}_2 + \cdots + \lambda_t\mathbf{E}_t$ *spektrální rozklad matice* $\mathbf{A}$ *podle Věty 10.15, pak všechny matice* $\mathbf{E}_i$ *jsou* *hermitovské pro $i = 1, \ldots, t$. Obráceně, je-li $\mathbf{A}$ diagonalizovatelná komplexní matice a všechny matice $\mathbf{E}_i$ ve spektrálním rozkladu $\mathbf{A} = \lambda_1\mathbf{E}_1 + \cdots + \lambda_t\mathbf{E}_t$ jsou hermitovské, pak je matice $\mathbf{A}$ normální.*

Důkaz. Je-li $\mathbf{A}$ normální, pak $\mathbf{A} = \mathbf{PDP}^{-1}$ pro nějakou unitární matici $\mathbf{P}$ a diagonální matici $\mathbf{D}$ podle Věty 10.21. Matice $\mathbf{E}_i = \mathbf{PD}_i\mathbf{P}^{-1} = \mathbf{PDP}^*$ sestrojené v důkazu Věty 10.15 jsou potom hermitovské.

Obráceně, jsou-li všechny matice $\mathbf{E}_i$ ve spektrálním rozkladu $\mathbf{A} = \lambda_1\mathbf{E}_1 + \cdots + \lambda_t\mathbf{E}_t$ hermitovské, pak rovněž

$$\mathbf{A}^* = \overline{\lambda_1}\mathbf{E}_1 + \cdots + \overline{\lambda_1}\lambda_t\mathbf{E}_t$$

je spektrální rozklad matice $\mathbf{A}^*$. Potom

$$\mathbf{AA}^* = \lambda_1\overline{\lambda_1}\mathbf{E}_1 + \cdots + \lambda_t\overline{\lambda_t}\mathbf{E}_t = \mathbf{A}^*\mathbf{A},$$

což dokazuje, že $\mathbf{A}$ je normální. □

Tvrzení 10.23 *Je-li $\mathbf{A} \in \mathbf{C}^{m\times n}(\mathbf{R}^{m\times n})$ komplexní (reálná) matice, pak každé vlastní číslo matice $\mathbf{A}^*\mathbf{A}$ $(\mathbf{A}^T\mathbf{A})$ je nezáporné reálné číslo.*

Důkaz. Je-li $\mathbf{A}$ komplexní matice, pak součin $\mathbf{A}^*\mathbf{A}$ je hermitovská matice řádu n. Je-li to reálná matice, pak součin $\mathbf{A}^T\mathbf{A}$ je symetrická matice řádu n. V obou případech jsou všechna vlastní čísla matice $\mathbf{A}^*\mathbf{A}$ $(\mathbf{A}^T\mathbf{A})$ reálná podle Tvrzení 10.5.

Je-li λ nějaké vlastní číslo matice $\mathbf{A}^*\mathbf{A}$ a $\mathbf{x} \neq \mathbf{0}$ vlastní vektor odpovídající λ, pak platí $\mathbf{A}^*\mathbf{Ax} = \lambda\mathbf{x}$. Vynásobíme tuto rovnost zleva vektorem $\mathbf{x}^*$ a dostaneme

$$\|\mathbf{Ax}\|^2 = \mathbf{x}^*\mathbf{A}^*\mathbf{Ax} = \lambda\mathbf{x}^*\mathbf{x} = \lambda\|\mathbf{x}\|^2,$$

odkud vyplývá

$$\lambda = \frac{\|\mathbf{Ax}\|^2}{\|\mathbf{x}\|^2} \geq 0.$$

V případě reálné matice $\mathbf{A}$ platí $\mathbf{A}^* = \mathbf{A}^T$, proto rovněž $\lambda \geq 0$ pro každé vlastní číslo λ matice $\mathbf{A}^T\mathbf{A}$. □

Dále si ještě ukážeme následující tvrzení.

Tvrzení 10.24 *Pro každou reálnou (komplexní) matici $\mathbf{A}$ tvaru $m \times n$ platí*

- $\operatorname{rank}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}) = \operatorname{rank}(\mathbf{A}) = \operatorname{rank}(\mathbf{AA}^T)$, $(\operatorname{rank}(\mathbf{A}^*\mathbf{A}) = \operatorname{rank}(\mathbf{A}) = \operatorname{rank}(\mathbf{AA}^*))$,

- $\mathcal{S}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}) = \mathcal{S}(\mathbf{A}^T)$, $(\mathcal{S}(\mathbf{A}^*\mathbf{A}) = \mathcal{S}(\mathbf{A}^*))$,
- $\mathcal{S}(\mathbf{A}\mathbf{A}^T) = \mathcal{S}(\mathbf{A})$, $(\mathcal{S}(\mathbf{A}\mathbf{A}^*) = \mathcal{S}(\mathbf{A}))$,
- $\mathcal{N}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}) = \mathcal{N}(\mathbf{A})$, $(\mathcal{N}(\mathbf{A}^*\mathbf{A}) = \mathcal{N}(\mathbf{A}))$,
- $\mathcal{N}(\mathbf{A}\mathbf{A}^T) = \mathcal{N}(\mathbf{A}^T)$, $(\mathcal{N}(\mathbf{A}\mathbf{A}^*) = \mathcal{N}(\mathbf{A}^*))$.

Důkaz. Dokážeme pouze "reálnou" část tvrzení, komplexní část se dokáže analogicky, pouze všude nahradíme transponovanou matici $\mathbf{A}^T$ maticí $\mathbf{A}^*$.

Nejdříve dokážeme, že $\mathcal{N}(\mathbf{A}^T) \cap \mathcal{S}(\mathbf{A}) = \{\mathbf{0}\}$. Je-li $\mathbf{x} \in \mathcal{N}(\mathbf{A}^T) \cap \mathcal{S}(\mathbf{A})$, pak platí $\mathbf{A}^T\mathbf{x} = \mathbf{0}$ a současně $\mathbf{x} = \mathbf{A}\mathbf{y}$ pro nějaký vektor $\mathbf{y} \in \mathbf{R}^{n\times 1}$. Odtud plyne $\mathbf{x}^T\mathbf{x} = \mathbf{y}^T\mathbf{A}^T\mathbf{x} = 0$ a proto $\mathbf{x} = \mathbf{0}$. Z Tvrzení 6.19 pak plyne

$$\operatorname{rank}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}) = \operatorname{rank}(\mathbf{A}) - \dim \mathcal{N}(\mathbf{A}^T \cap \mathcal{S}(\mathbf{A})) = \operatorname{rank}(\mathbf{A}).$$

Zaměníme-li role $\mathbf{A}^T$ a $\mathbf{A}$, dostaneme rovněž $\operatorname{rank}(\mathbf{A}\mathbf{A}^T) = \operatorname{rank}(\mathbf{A}^T) = \operatorname{rank}(\mathbf{A})$.

K důkazu druhé části tvrzení si napřed všimněme, že $\mathcal{S}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}) \subseteq \mathcal{S}(\mathbf{A}^T)$. Protože dále

$$\dim \mathcal{S}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}) = \operatorname{rank}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}) = \operatorname{rank}(\mathbf{A}) = \operatorname{rank}(\mathbf{A}^T) = \dim \mathcal{S}(\mathbf{A}^T),$$

vyplývá odtud rovnost $\mathcal{S}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}) = \mathcal{S}(\mathbf{A}^T)$. Třetí část tvrzení ihned vyplývá z druhé, zaměníme-li role $\mathbf{A}$ a $\mathbf{A}^T$.

K důkazu čtvrté části opět stačí uvědomit si, že $\mathcal{N}(\mathbf{A}) \subseteq \mathcal{N}(\mathbf{A}^T\mathbf{A})$, a dále

$$\dim \mathcal{N}(\mathbf{A}) = n - \operatorname{rank}(\mathbf{A}) = n - \operatorname{rank}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}) = \dim \mathcal{N}(\mathbf{A}^T\mathbf{A}).$$

Proto $\mathcal{N}(\mathbf{A}) = \mathcal{N}(\mathbf{A}^T\mathbf{A})$. Poslední část tvrzení opět ihned vyplývá z předchozí, pokud zaměníme role $\mathbf{A}$ a $\mathbf{A}^T$. □

Věta 10.25 *Předpokládáme, že $\mathbf{A}$ je reálná (komplexní) matice tvaru $m \times n$ a hodnosti r. Potom existují reálná diagonální matice $\mathbf{D}_{r\times r}$ řádu r a ortogonální (unitární) matice $\mathbf{U}$ řádu m a $\mathbf{V}$ řádu n takové, že platí*

$$\mathbf{A} = \mathbf{U}\begin{pmatrix} \mathbf{D}_{r\times r} & \mathbf{0} \\ \mathbf{0} & \mathbf{0} \end{pmatrix}\mathbf{V}^T, \quad \left(\mathbf{A} = \mathbf{U}\begin{pmatrix} \mathbf{D}_{r\times r} & \mathbf{0} \\ \mathbf{0} & \mathbf{0} \end{pmatrix}\mathbf{V}^*\right).$$

Důkaz. Dokážeme pouze část týkající se komplexních matic. Pro reálné matice se věta dokáže analogicky.

Matice $\mathbf{A}^*\mathbf{A}$ je normální, neboť

$$(\mathbf{A}^*\mathbf{A})^*\mathbf{A}^*\mathbf{A} = \mathbf{A}^*\mathbf{A}\mathbf{A}^*\mathbf{A} = \mathbf{A}^*\mathbf{A}(\mathbf{A}^*\mathbf{A})^*.$$

Podle Věty 10.21 je matice $\mathbf{A}^*\mathbf{A}$ unitárně diagonalizovatelná, existuje tedy podle Věty 10.21 unitární matice $\mathbf{V}$ řádu n taková, že

$$\mathbf{V}^*(\mathbf{A}^*\mathbf{A})\mathbf{V} = \mathbf{D},$$

kde $\mathbf{D}$ je diagonální matice s nezápornými reálnými čísly λ_i (vlastní čísla matice $\mathbf{A}^*\mathbf{A}$) na hlavní diagonále. Protože $\operatorname{rank}(\mathbf{A}^*\mathbf{A}) = \operatorname{rank}(\mathbf{A}) = r$, můžeme předpokládat, že $\lambda_i > 0$ pro $i = 1, \ldots, r$ a $\lambda_i = 0$ pro $i = r+1, \ldots, n$.

Označíme $\sigma_i = \sqrt{\lambda_i}$ pro $i = 1, \ldots, n$ a

$$\mathbf{u}_i = \frac{\mathbf{A}\mathbf{v}_i}{\sigma_i}$$

pro $i = 1, \ldots, r$. Potom platí pro každé dva indexy $i, j \in \{1, 2, \ldots, r\}$

$$\mathbf{u}_j^*\mathbf{u}_i = \frac{\mathbf{v}_j^*\mathbf{A}^*}{\sigma_i} \cdot \frac{\mathbf{A}\mathbf{v}_i}{\sigma_i} = \frac{\mathbf{v}_j^*\mathbf{A}^*\mathbf{A}\mathbf{v}_i}{\lambda_i} = \frac{\lambda_i\mathbf{v}_j^*\mathbf{v}_i}{\lambda_i} = \mathbf{v}_j^*\mathbf{v}_i = \delta_{ij}.$$

Posloupnost vektorů $\mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_r$ je tak ortonormální, protože ortonormální je posloupnost vektorů $\mathbf{v}_1, \ldots, \mathbf{v}_n$. Můžeme ji proto doplnit do ortonormální báze $\mathbf{u}_1, \ldots, \mathbf{u}_k, \mathbf{u}_{k+1}, \ldots, \mathbf{u}_m$ prostoru $\mathbf{C}^{m\times 1}$.

Označíme $\mathbf{U} = [\mathbf{u}_1|\cdots|\mathbf{u}_m]$. Potom pro i-tý sloupec součinu $\mathbf{U}^*\mathbf{A}\mathbf{V}$ platí

$$[\mathbf{U}^*\mathbf{A}\mathbf{V}]_{*i} = \mathbf{U}^*\mathbf{A}\mathbf{v}_i = \mathbf{U}^*\sigma_i\mathbf{u}_i.$$

Prvek na místě (j, i) v součinu $\mathbf{U}^*\mathbf{A}\mathbf{V}$ se proto rovná

$$[\mathbf{U}^*\mathbf{A}\mathbf{V}]_{ji} = [\mathbf{U}^*]_{j*}\sigma_i\mathbf{u}_i = \mathbf{u}_j^*\sigma_i\mathbf{u}_i = \sigma_i\delta_{ji}.$$

Součin $\mathbf{U}^*\mathbf{A}\mathbf{V}$ je proto diagonální matice $\mathbf{D}$, prvky na hlavní diagonále $\mathbf{D}$ se rovnají $\sigma_i = \sqrt{\lambda_i}$, kde λ_i jsou vlastní čísla součinu $\mathbf{A}^*\mathbf{A}$. Odtud hned dostaneme (protože matice $\mathbf{U}$ a $\mathbf{V}$ jsou unitární), že $\mathbf{A} = \mathbf{U}\mathbf{D}\mathbf{V}^*$. $\square$

Číslům $\sigma_i > 0$ se říká *singulární hodnoty* matice $\mathbf{A}$. Jsou určené jednoznačně maticí $\mathbf{A}$, neboť z rovnosti $\mathbf{A} = \mathbf{U}\mathbf{D}\mathbf{V}^*$ plyne

$$\mathbf{V}^*\mathbf{A}^*\mathbf{A}\mathbf{V} = \mathbf{V}^*\mathbf{A}^*\mathbf{U}\mathbf{U}^*\mathbf{A}\mathbf{V} = \mathbf{D}^*\mathbf{D} = \mathbf{D}^2.$$

Druhé mocniny singulárních hodnot σ_i^2 jsou proto vlastní hodnoty součinu $\mathbf{A}^*\mathbf{A}$. Geometrický význam singulárních hodnot si ukážeme v kapitole o kvadratických formách.

Jordanův kanonický tvar

Diagonalizovatelné matice mají dobře pochopitelnou strukturu popsanou ve spektrální Větě 10.15. Matice, které nelze diagonalizovat, nemají bázi složenou z vlastních vektorů, musí mít nějaké vícenásobné vlastní číslo λ, pro které je dimenze nulového prostoru $\mathcal{N}(\mathbf{A} - \lambda\mathbf{I})$ menší než algebraická násobnost vlastního čísla λ.

Takovou maticí je například následující matice řádu n, pokud platí $n \geq 2$.

$$\mathbf{J} = \begin{pmatrix} \lambda & 1 & 0 & 0 & \cdots & 0 & 0 \\ 0 & \lambda & 1 & 0 & \cdots & 0 & 0 \\ 0 & 0 & \lambda & 1 & \cdots & 0 & 0 \\ 0 & 0 & 0 & \lambda & \cdots & 0 & 0 \\ & & \vdots & & \ddots & & \vdots \\ 0 & 0 & 0 & 0 & \cdots & \lambda & 1 \\ 0 & 0 & 0 & 0 & \cdots & 0 & \lambda \end{pmatrix}.$$

Všechny prvky na hlavní diagonále se rovnají stejnému číslu λ, všechny prvky *bezprostředně nad* hlavní diagonálou se rovnají 1 a zbývající prvky matice $\mathbf{J}$ se rovnají 0. Charakteristický polynom matice $\mathbf{J}$ se rovná

$$p(t) = (\lambda - t)^n$$

a λ je tak jediným vlastním číslem matice $\mathbf{A}$. Matice $\mathbf{J} - \lambda\mathbf{I}_n$ je v řádkově odstupňovaném tvaru, její hodnost se rovná $n - 1$ a její nulový prostor $\mathcal{N}(\mathbf{J} - \lambda\mathbf{I}_n)$ má proto dimenzi rovnou 1. Každý vlastní vektor matice $\mathbf{J}$ je tvaru $(0, 0, \ldots, x)^T$. Matice $\mathbf{J}$ proto není diagonalizovatelná.

Definice 10.26 *Matice* $\mathbf{J}$ *se nazývá Jordanova buňka řádu* n *příslušná vlastnímu číslu* λ.

Ukazuje se, že Jordanovy buňky jsou typickým příkladem nediagonalizovatelných matic. Platí totiž následující *věta o Jordanově kanonickém tvaru.* Její důkaz je pracný, uvedeme si ji proto bez důkazu.

Věta 10.27 *Pro každou čtvercovou matici* $\mathbf{A}$ *existuje regulární matice* $\mathbf{P}$ *taková, že*

$$\mathbf{P}^{-1}\mathbf{A}\mathbf{P} = \begin{pmatrix} \mathbf{J}_1 & \mathbf{0} & \mathbf{0} & \cdots & \mathbf{0} \\ \mathbf{0} & \mathbf{J}_2 & \mathbf{0} & \cdots & \mathbf{0} \\ \mathbf{0} & \mathbf{0} & \mathbf{J}_3 & \cdots & \mathbf{0} \\ & \vdots & & \ddots & \vdots \\ \mathbf{0} & \mathbf{0} & \mathbf{0} & \cdots & \mathbf{J}_k \end{pmatrix},$$

kde každá z matic $\mathbf{J}_i$ *pro* $i = 1, \dots, k$ *je Jordanova buňka nějakého řádu* n_i *příslušná vlastnímu číslu* λ_i*. Čísla* $\lambda_1, \dots, \lambda_k$ *jsou všechna, nikoliv nutně různá, vlastní čísla matice* $\mathbf{A}$ *a platí dále* $n_1 + \cdots + n_k = n$*. Dvojice* n_i, λ_i *pro* $i = 1, \dots, k$ *jsou maticí* $\mathbf{A}$ *určené jednoznačně až na pořadí.*

V případě diagonalizovatelné matice jsou všechny Jordanovy buňky stejného řádu 1.